

opusdei.org

Carta del Prelat (juny 2009)

Les festes litúrgiques del mes de juny donen motius al Prelat de l'Opus Dei, en la seva carta mensual, per a convidar a tractar amb més intimitat Déu en la vida corrent.

02/06/2009

Estimats, que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

Ahir vam celebrar la solemnitat de Pentecosta, que aquest any ha coincidit amb el final del mes de

maig. Com en la primera Pentecosta, la Santíssima Mare de Déu ens ha ajudat a preparar-nos per rebre una nova efusió del Paràclit. Ara, en recomençar el Temps ordinari, podem prendre aquesta circumstància com una invitació més a santificar la vida corrent de cada dia, entreteixida d'hores de treball i de les múltiples relacions que s'originen en el tracte familiar i social. Es repeteix el que ens ensenyava el nostre Pare: no canvia l'extern del treball i, alhora, diàriament, canvia!, per l'amor nou que posem en realitzar-lo.

L'existència quotidiana ens marca veritablement el camp de la nostra lluita —promoguda i sostinguda per la gràcia— per identificar-nos més i més amb Crist i, d'aquesta manera, ser millors fills de Déu. Desitjo descriure aquesta realitat amb l'expressió tan encertada que sant Josepmaria va deixar assenyalada en

una homilia: *quan un cristià fa amb amor allò que és més intrascendent de les accions de cada dia, justament allò traspua la transcendència de Déu. Per això us he repetit, amb un martelleig constant, que la vocació cristiana consisteix a fer hendecasíl·labs amb la prosa de cada dia. Sembla, fills meus, que és la línia de l'horitzó on s'ajunten el cel i la terra; mes no és així: on veritablement s'ajunten és en els vostres cors, quan viviu santament la vida ordinària... [1].*

Em sembla sentir encara el ressò de la força amb què va pronunciar la paraula "martelleig", perquè el nostre Pare va ser un gran pedagog amb la paraula i amb els fets, perquè se'ns enregistrés a fons l'esperit que Déu havia posat en la seva ànima.

Exercir amb amor a Déu i als altres les accions de cada dia: en això consisteix el secret de la santedat a

què Déu crida els cristians que viuen i treballen enmig de les realitats temporals. Aquest programa se'ns torna possible perquè —com ensenya la Sagrada Escripura— el Senyor ha pres la iniciativa: *ja que Déu ens ha estimat primer, estimem també nosaltres*. [2]. M'agrada recordar-ho en començar el mes de juny, en el qual —de tantes i tan diverses maneres— la litúrgia posa en relleu l'amor de Déu a les seves criatures. Ho hem considerat detingudament en celebrar els principals misteris de la història de la salvació: l'Encarnació, Passió i Mort de Jesucrist, la seva Resurrecció i gloriosa Ascensió als cels. En les pròximes setmanes, **la litúrgia ens fa celebrar tres festes que tenen un caràcter "sintètic": la Santíssima Trinitat, el Corpus Christi i, a l'últim, el Sagrat Cor de Jesús** [3]. Aquests dies, tan assenyalats per als qui se saben fills de Déu, se'ns presenten com a manifestacions de

l'amor de Déu pels homes i, en aquest sentit, constitueixen una síntesi de tots els misteris salvífics.

El diumenge, dia 7, celebrarem la solemnitat de la Trinitat Santíssima. Amb aquesta gran festa, l'Església ens convida a considerar el Misteri de la naturalesa íntima del Déu únic, que va voler revelar-se gradualment per mitjà dels profetes i es va manifestar plenament en Jesucrist. Ja en l'Antic Testament, tot passant davant Moisès a la muntanya Sinaí, es va mostrar com el *Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor!* [4]. Aquesta declaració era una primera explícita manifestació de les riqueses contingudes en el nom de Yahveh, revelat anteriorment a Moisès[5]. Alhora, aquest Nom inefable seguia embolicat en els vel·ls del misteri. Només en el Nou Testament se'ns ha fet present amb més claredat la vida íntima de Déu. Sant Joan, el deixeble estimat del

Senyor, que va reclinar el seu cap sobre el pit del Mestre en l'Última Cena, ha escrit —inspirat per l'Esperit Sant— que la identitat més profunda de Déu es resumeix en una paraula: Amor. *Deus caritas est* [6], Déu és Amor. I com a demostració diàfana ens va enviar el seu Fill: *Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic* [7].

Benet XVI comenta que aquest nom, Amor, **expressa clarament que el Déu de la Bíblia no és una mena de *mònada* tancada en si mateixa i satisfeta de la seva pròpia autosuficiència, sinó que és vida que vol comunicar-se, és obertura, relació. Paraules com "misericordiós", "compassiu", "ric en clemència", ens parlen d'una relació, en particular d'un Ésser vital que s'ofereix, que vol omplir tota llacuna, tota mancança, que vol donar i perdonar, que desitja entaular un vincle ferm i**

perdurable [8]. Sent l'Amor per essència, el nostre Déu no és un Ésser solitari, tancat en una llunyania transcendent, aliè a les preocupacions dels homes. Déu és trinitat de Persones, tan unides i compenetrades que són un sol i únic Déu . **Aquesta revelació de Déu es va delinear plenament en el Nou Testament, gràcies a la paraula de Crist. Jesús ens va manifestar el rostre de Déu, un en essència i tri en persones: Déu és amor, Amor Pare, Amor Fill i Amor Esperit Sant** [9].

En revelar-nos el misteri de la seva vida íntima, Déu —per expressar-ho d'alguna manera— ens ha mostrat el seu rostre, ens ha comunicat que desitja acollir-nos en la seva amistat; més encara, que vol fer-nos fills seus, partícpis de la seva mateixa Vida. Per aquestes raons, la solemnitat litúrgica de la Santíssima Trinitat celebra la suprema revelació de

l'Amor diví. D'aquí que sant Josepmaria recomanés als cristians que s'esforcin per conèixer i tractar cadascuna de les Persones divines.

Aprèn a lloar el Pare, el Fill i l'Esperit Sant. Aprèn a tenir una devoció particular a la Santíssima Trinitat: crec en Déu Pare, crec en Déu Fill, crec en Déu Esperit Sant: crec en la Trinitat Beatíssima.

Espero en Déu Pare, espero en Déu Fill, espero en Déu Esperit Sant: espero en la Trinitat Beatíssima.

Estimo Déu Pare, estimo Déu Fill, estimo Déu Esperit Sant: estimo la Trinitat Beatíssima. Cal aquesta devoció com un exercici sobrenatural, que es tradueix en aquests moviments del cor, encara que no sempre es tradueixi en paraules [10].

Vulguem afanyar-nos a tractar així el nostre Déu. Com cerquem la seva presència al llarg del dia?

Considerem ben sovint que som fills

seus? Ens entestem a imitar Jesucrist, el nostre Germà gran i el nostre Model? Invoquem amb clamors silenciosos el Paràclit, a fi que ens santifiqui i ens ompli d'afany apostòlic? Creix la nostra amistat amb l'Esperit Sant?

La solemnitat del Corpus Christi, el dia 11 (que en alguns llocs es trasllada al diumenge següent, 14 de juny), ve a reforçar aquestes aspiracions profundes de l'ànima cristiana. Analitzant els diversos moments d'aquesta celebració litúrgica, el Sant Pare resumeix així el seu significat fonamental: **primer que tot, ens hem reunit al voltant de l'altar del Senyor per estar plegats en la seva presència; després tindrà lloc la processó, és a dir, caminar amb el Senyor; i, a l'últim, agenollar-se davant el Senyor, l'adoració, que comença ja en la Missa i acompanya tota la processó, però que culmina en el**

moment final de la benedicció eucarística, quan tots ens postrem davant Aquell que es va inclinar fins a nosaltres i va donar la vida per nosaltres [11].

Benet XVI suggereix un itinerari interior que resulta vàlid, no sols per al dia del Corpus, sinó per a tota la nostra existència. No cedim en la decisió de seguir-ho amb gran tenacitat en les properes setmanes, amb intents eficaços d'aprofitar les gràcies que aquesta solemnitat porta a les nostres ànimes, amb ànim d'ésser essencialment eucarístics. La participació diària en el Sant Sacrifici ha de servir-nos com una recarrega d'energia espiritual que ens impulsi a mantenir una intimitat més habitual i confiada amb la Santíssima Trinitat, al llarg de la jornada. La visites al Santíssim Sagrament, present als tabernacles de les esglésies, ens serviran per conservar viu i vibrant l'amor a Déu i

al proïme, que es manifestarà després en obres d'atenció fraterna, potser en detalls petits, però concrets: amb les persones de la nostra família, amb els col·legues de treball, amb els amics, amb els qui coincidim per un motiu o un altre. Coneixem que el nostre Pare treia tota la força de la Santa Missa i, per això, quan havia de guardar llit per malaltia, la primera consideració que manifestava, el dia que s'aixecava, era: "***Tinc fam de celebrar!***", disposició que fomentava quotidianament.

La referència al Sagrari ha de servir-nos, sobretot, per alimentar l'amor a Déu, en justa correspondència a l'amor de Déu per nosaltres. Ens resultarà molt útil considerar l'experiència personal de sant Josepmaria, que —enmig del treball més absorbent— es trobava sempre pendent de Jesús en el Santíssim Sagrament. ***Quan entro a l'oratori***

—afirmava— *no em dóna cap inconvenient dir al Senyor: Jesús, t'estimo. I lloo el Pare, i el Fill, i l'Esperit Sant, que estan presents en la Sagrada Eucaristia al costat de la Humanitat Santíssima de Jesucrist, perquè on es troba una Persona divina es troba necessàriament la Santíssima Trinitat. I li llanço una paraula d'afecte —així: li llanço, com es llança una flor— a la meva Mare Santa Maria. I em recordo de saludar els Àngels, que custodien el Sagrari en una vigília d'amor, d'adoració, de reparació, fent la cort al Senyor Sagramentat. Els agraeixo que estiguin allí tot el dia i tota la nit, perquè jo no puc fer-ho més que amb el cor: gràcies, Sants Àngels, que feu la cort i acompanyeu sempre Jesús en la Sagrada Eucaristia!* [12].

No cal afegir més: penso que aquestes confidències del nostre Pare

esperonaran en cadascuna i en cadascun de nosaltres la fam, l'afany, el més viu desig de millorar el nostre tracte amb Jesús sacramentat.

Arribarem així molt ben preparats a la tercera solemnitat litúrgica, la del Sagrat Cor de Jesús, en la qual la grandesa de l'Amor diví se'ns manifesta eloqüentment . ***En tractar ara del Cor de Jesús*** — va escriure sant Josepmaria —, ***i la veritat de la seva donació a nosaltres*** [13].

Quina prova més gran podia donar-nos, que mostrar-nos el seu Cor travessat per la llança, obert de bat a bat, com una invitació a descansar en Ell, a trobar en Ell el nostre refugi en els moments de pena o de tribulació? Vulguem, a més a més, desagreguar-li pels pecats amb què és ofès: els nostres i els de tants que no reconeixen la grandesa del seu sacrifici per cada home i per cada dona, sense excepcions.

Aquest dia, a més a més, comença l'any sacerdotal que Benet XVI ha convocat a l'Església universal, en ocasió del 150è aniversari del traspàs del Sant Rector d'Ars. Procurem encoratjar totes les persones que puguem —començant pels fidels de la Prelatura i tots els que es beneficien dels seus apostolats— a estar en primera línia, al costat del Papa i dels Bisbes, resant perquè no manquin a l'Església molts i sants sacerdots.

El 29 de juny, solemnitat dels Sants Apòstols Pere i Pau, conclou l'any paulí. Al llarg d'aquests mesos, meditant la vida i els ensenyaments de l'Apòstol dels gentils, hem après a estimar més Nostre Senyor; i aquest amor ens parla de l'arrel de la veritable llibertat. Saule ho va aprendre en el camí de Damasc, quan va veure Jesucrist gloriós. D'aleshores ençà, **parla i actua mogut per la responsabilitat**

de l'amor [14]: se sent sobiranament lliure, amb la llibertat de l'amor . Amb aquest mateix esperit —explica el Papa— sant Agustí va formular la frase que després es va fer famosa: "Dilige et quod vis fac" (Tract. in 1 Corintis 7, 7-8), "Estima i fes el que vulguis". Qui estima Crist com l'estimava sant Pau, veritablement pot fer el que vulgui, perquè el seu amor està unit a la voluntat de Crist i, d'aquesta manera, a la voluntat de Déu [15].

No m'aturo a comentar altres festes i aniversaris d'aquest mes: l'Immaculat Cor de Maria, l'aniversari de l'ordenació dels primers sacerdots de l'Obra, la festa litúrgica de sant Josepmaria... Cadascuna d'aquestes dates, a la seva manera, pot i ha de suposar un impuls nou per intensificar el nostre lliurament a Déu i als altres per Déu,

i els nostres afanys apostòlics amb fets concrets.

Continueu pregant per totes les meves intencions; de manera especial pel començament de la labor estable de la Prelatura a Indonèsia, Romania i Corea.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de juny de 2009

[1] Sant Josepmaria, Homilia Estimar al món apassionadament, 8-X-1967, en Converses, n. 116.

[2] 1 Jo 4, 19.

[3] Benet XVI, Homilia en la solemnitat del Corpus Christi, 22-V-2008.

[4] Ex 34, 6.

[5] Cf. Ex 3, 14.

[6] 1 Jo 4, 8.16.

[7] Jo 3, 16.

[8] Benet XVI, Homilia en la festa de la Santíssima Trinitat, 18-V-2008.

[9] Ibíd.

[10] Apunts presos en una meditació, 3-XII-1961.

[11] Benet XVI, Homilia en la solemnitat del Corpus Christi, 22-V-2008.

[12] Sant Josepmaria, Apunts presos en una tertúlia, 6-I-1972.

[13] Sant Josepmaria, És Crist que passa, n. 164.

[14] Benet XVI, Homilia a l'obertura de l'any paulí, 28-VI-2008.

[15] Ibíd.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-juny-2009/](https://opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-juny-2009/) (17/04/2025)